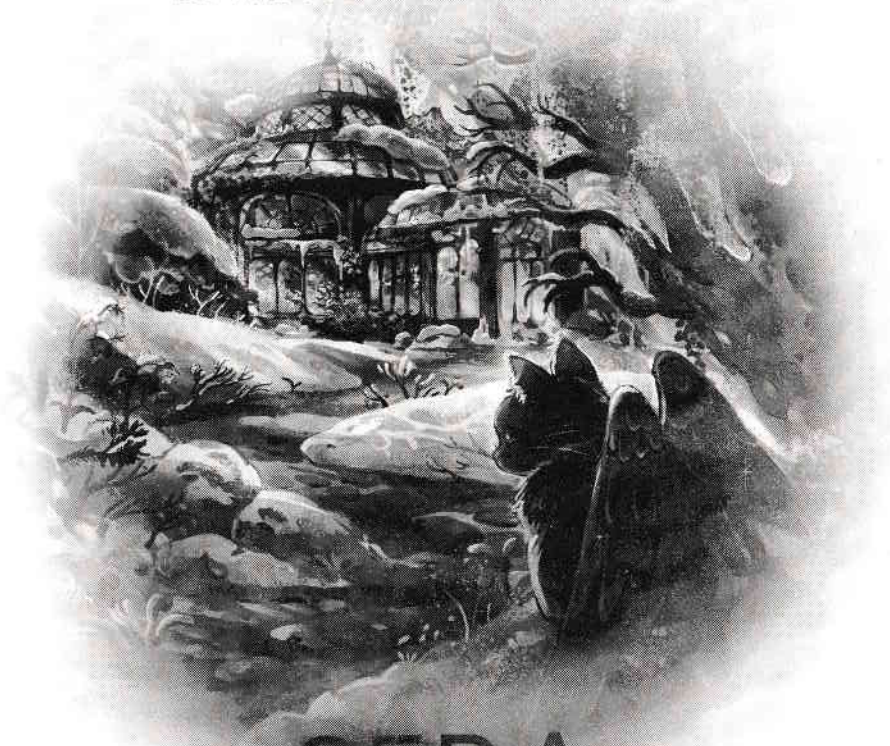

LBRIS

We know
books

SARAH BETH DURST

SERA VRĂJITĂ

Traducere din engleză de
Loredana Voicilă

STORIA
BOOKS

CAPITOLUL 1

Planta era nevinovată.

Toată lumea era de acord în această privință. Însă, când judecătorul a declarat-o în mod oficial, cu vocea lui răsunătoare, Terlu a fost la un pas de a izbucni în lacrimi de ușurare; după ce fusese arestată, cea mai mare grijă a ei a fost că aveau să dea vina pe plantă. Vina nu era a lui. Ci doar a ei. Încercase să arate asta cât se poate de clar.

S-a răsucit în scaun ca să vadă mai bine cum grefierii tribunalului escortau planta-păianjen afară. El a întins un vrej spre ea, iar Terlu și-a lipit degetele de buze, apoi le-a îndreptat spre planta care căpătase de curând conștiință.

Nu voi plânge! Refuza să plângă, pentru că nu făcuse nimic rău. Ilegal, da, dar nu rău. Până acum nu vărsase nicio lacrimă, cel puțin nu în public, însă în acea clipă singurele detalii care o împiedicau să izbucnească în hohote erau chipul încruntat al judecătorului, care o fixa cu privirea, și mâna pe care bibliotecara-șefă o coborâse pe brațul ei – singurul gest de bunătate din acea sală de judecată, atât la propriu, cât și la figurat.

Aplecându-se spre ea, bibliotecara-șefă, Rijes Velk, i-a șoptit:

— Am să mă asigur că este în siguranță și că va fi bine îngrijit. Va avea întotdeauna o casă alături de noi.

Terlu a înghițit nodul care i se pusese în gât.

Nu voi plânge!

Încordată, recunoscătoare, a dat din cap spre Rijes Velk, apoi s-a întors cu fața la judecător.

Era înveșmântat într-o robă bogat brodată, care îl preschimba dintr-un bărbat scheletic cu membre subțiri ca ale unui păianjen într-o ciupercă lată de mătăsuri încrețite. Lui Terlu îi amintea de un crab pustnic, dintre cei care cotropeau plajele insulei sale natale: cu trupul noduros cuibărit în scoica ornamentată și doar cleștii scoși la iveală. Terlu a trebuit să ridice privirea ca să-l poată vedea, așezat la prezdiiu, deasupra acuzatei. *Deasupra mea*, și-a zis ea, tristă.

Era încadrat de ferestre cu vitralii care înfățișau o hartă stilizată a Imperiului Insulelor Crescent, cu fiecare petic de pământ strălucitor ca o bijuterie prins în chenare de un albastru-safir. În locul unei lumini calde ca ambra, aruncau asupra întregii săli o undă albăstrie, care făcea ca toate fețele pictate care o priveau de sus, de la balcoanele aflate de o parte și de alta, să pară și mai reci și mai neprietenoase. Fuseseră gândite ca să intimideze și să copleșească și, și-a spus Terlu, aveau efectul dorit.

Dacă judecătorul era un crab pustnic, atunci ea era o scoică scoasă din cochilie, întinsă și expusă elementelor vitrege. Și-a potrivit mânecile tunicii pe care i-o dăduseră. Era din bumbac cenușiu, moale de la atâta purtat și mult prea mare pentru ea, așa că Terlu s-a întrebat câți alți nelegiuiți (mult mai înalți) o îmbrăcaseră înaintea ei. Știa cum arăta îmbrăcată astfel: mai degrabă ca un copil care se joacă de-a moda în loc de o femeie la douăzeci și ceva de ani. *Sau, mai precis, arăt ca o veveriță*. Era mică de statură și plăcut rotunjoară, cu ochii mari, care îi dădeau mereu un aer ușor mirat, și obraji plini, cu urme de zâmbet în jurul buzelor. Terlu era convinsă că arăta mai degrabă ca o veveriță decât ca o nelegiuită, asta dacă veverițele ar fi avut blănițele în nuanțe de

violet-pastelat și cenușiu. Mama ei avea pielea mov, în vreme ce coloratura tatălui ei era mai spre roz, așa că Terlu se alesese cu o nuanță plăcută de lavandă, care se asorta bine cu bumbacul gri. Însă, oricât de agreabil și de inofensiv ar fi arătat, nu părea să aibă vreo importanță pentru felul în care se desfășura cazul. Terlu încercase chiar să-și îmblânzească buclele pentru înfățișarea dinaintea curții, de parcă părul pieptănat ar fi făcut-o să arate mai puțin vinovată.

Problema? *Era* vinovată: făcuse o vrajă. Adunase ingredientele, cercetase cuvintele, cântărise dacă era sau nu o mișcare inteligentă, ajunsese la concluzia că nu era deloc, dar acționase oricum. Îl crease pe Caz, o plantă-păianjen cu conștiință, ca să-i țină companie printre rafturile cu cărți din sălile pustii ale Marii Bibliotecii din Alyssium. Își crease un prieten, pentru că nu mai putuse să îndure nicio zi singură, departe de familie, sechestrată în colțul ei tăcut și gol de bibliotecă, acolo unde singura alegere pe care o putea face era între a găsi o cale prin care să îndure izolarea sau a recunoaște faptul că nu-și găsise un loc al ei, că făcuse o greșală plecând de acasă și că familia și prietenii ei avuseseră dreptate când ziseseră că nu avea să prospere în lumea largă de una singură.

Terlu crezuse sincer că fapta ei nu avea să deranjeze pe nimeni.

Nu făcuse rău nimănui. Nici măcar nu crease vreun inconvenient cuiva. Iar Caz însuși era bucuros că trăiește și încântat să-i fie companion. Dar vizitatorul care-l observase pe Caz nu fusese nici bucuros, nici încântat.

Doar vrăjitorilor de cea mai înaltă clasă li se permitea să folosească magia. Cărțile cu farmece care împânzeau Marea Bibliotecă erau menite doar pentru uzul lor, conform decretului imperial. Iar anchetatorul imperial care preluase cazul ei nu avea de gând să permită unei bibliotecare de rang

inferior să se abată de la regulă. În calitate de acuzator, ple-
dase elocvent pentru condamnarea ei.

Ca să fie sinceră, Terlu era de părere că nu fusese nevoie ca
el să se străduiască atât de tare. Era evident că ea încălcase
legea – o plantă-păianjen vorbitoare, care putea să meargă,
reprezenta o dovadă greu de ignorat în acest sens.

Așa că nu a fost deloc surprinsă când judecătorul a
enunțat:

— Terlu Perna, A Patra Bibliotecară de la Etajul al Doilea,
Aripa de Est, din Marea Bibliotecă Alyssium, ai fost găsită
vinovată de utilizarea ilegală a magiei. Se trece îndată la pro-
nunțarea sentinței.

Rijes Velk s-a ridicat de lângă ea.

— Pledez pentru clemență!

La fel ca judecătorul, bibliotecara-șefă era înveșmântată
din cap până în picioare în mătase brodată, dar, spre deo-
sebită de el, ei i se potrivea. Era o femeie elegantă, cu păr
argintiu, care fusese împletit astfel încât să oglindească
dantelăria porții mari a Sălii Kinney. Obrajii de onix îi erau
pictați cu simboluri aurite, care ilustrau jurămintele făcute
pentru a onora istoria, înțelepciunea și învățămintele insu-
lelor Crescent. Dacă Terlu nu ar fi știut că Rijes era destul de
matură ca să-i fie bunică, fata ar fi presupus că pur și simplu
era fără vârstă.

Terlu se simțea în același timp onorată și uimită că o per-
soană atât de importantă și elegantă alesese să vorbească în
favoarea ei la proces, mai ales având în vedere că era în mod
clar vinovată.

— Bibliotecara Terlu Perna nu a avut intenția de a face
rău! a spus Rijes Velk și vocea i-a răsunat cu ecou în sala
impozantă, până la domul spiralat de deasupra. Mai mult:
nu a făcut rău. Niciun cetățean nu a fost rănit. Nicio pro-
prietate nu a fost afectată. Nimic nu a fost stricat, furat sau

pierdut. Lipsa ei de judecată nu a avut niciun efect negativ.
Prin urmare, cer – rog – ca această curte să dea dovadă de
clemență. E prima ei abatere și a învățat din greșeala făcută.
Nu va mai lucra cu magie din nou. Eu, personal, garantez
asta!

Terlu a scăpat un mic suspin de uimire. Faptul că *bibli-
otecara-șefă* îi garanta pe viitor comportamentul exemplar
era un angajament extraordinar. I-a auzit pe vrăjitorii de
la balcon, care veniseră să urmărească spectacolul, șoptin-
du-și unul altuia și foindu-se în boxe – în mod evident, sur-
prinși și ei de o asemenea susținere.

Magistratul acuzării s-a ridicat, cu roba stacojie vălurind
la fiecare mișcare.

— Nu are importanță ce promiți tu. Nu contează care a fost
intenția acuzatei sau ce intenții are de acum înainte. Ceea
ce contează este cum vor reacționa alții în fața acestui caz.
Dacă pedeapsa ei va fi ușoară, eu pot să vă garantez că impe-
riul se va confrunta cu mai multe cazuri de folosire ilegală a
magiei. Și nu toate vor fi lipsite de consecințe. Vă implor să
trimiteți tuturor celor care se gândesc să folosească magia
fără licență mesajul că legea este lege, iar voința împăratu-
lui nu este slabă.

— Clemența nu este slăbiciune! i-a replicat Rijes Velk.

— Onorată instanță, partea opusă ar dori să alimentati
tulburarea care crește...

Rijes i-a tăiat vorba:

— Cazul lui Terlu Perna nu are nimic de-a face cu vreo...

S-au contrazis o vreme, până când judecătorul a ridicat
una dintre mâinile lui ca de crab.

— Hotărârea a fost luată. Terlu Perna va servi drept exem-
plu pentru binele și siguranța imperiului.

Terlu a simțit că i se usucă brusc cerul gurii. Și-a încleștat

măinile în poală, mototolind materialul din care era făcută tunica. *Exemplu? Ce înseamnă asta? Ce-mi vor face?*

— Va fi transformată în statuie și va fi amplasată în Marea Bibliotecă, pentru a servi drept avertisment tuturor bibliotecarilor, învățaților, cărturarilor și vizitatorilor care ar putea fi tentați să sfideze legea.

În încăpere s-a lăsat o liniște de mormânt.

Era o pedeapsă mai aspră decât își închipuisese Terlu vreodată – mult, mult mai aspră. A început să tremure. Inima i se zbătea în piept ca aripile unei păsări colibri.

Au început să bubuie tobele, semn că fusese dat un verdict – adânc, grav, cu ecou. Terlu a simțit bătaile până în măduva oaselor, fiecare reverberându-i în tot trupul.

De jur împrejur, în sala de judecată au izbucnit strigăte. Rijes Velk a năvălit spre estradă, în vreme ce Terlu se afunda tot mai adânc în scaunul ei, cu brațele petrecute în jurul trupului. Abia când judecătorul a cerut să se facă liniște, și-a dat seama că țipa ca un iepure rănit de moarte.

Lucrurile s-au precipitat după aceea.

Terlu a fost scoasă din sala de judecată de doi grefieri. Se împiedica la fiecare pas, ca și cum ar fi uitat să meargă. Toate strigătele amuțiseră, de parcă ar fi fost cufundată în apă, înăbușite de vârtejul propriilor gânduri.

Statuie.

Ea, transformată în statuie.

Va dura?

Voi supraviețui?

Mă vor transforma vreodată înapoi în om? Judecătorul nu spusese nimic despre durata pedepsei. E definitivă? Nu, nu era cu putință – nu-i așa? Ar fi fost prea crud. Însă, dacă

nu era pe viață, n-ar fi specificat judecătorul durata? Terlu nu auzise niciodată despre o pedeapsă asemănătoare, însă adevărul era că nu auzise nici de vreo altă bibliotecară care să fi încălcat legea care interzicea ca magia să fie folosită de nonvrăjitori. Cum în Marea Bibliotecă se aflau atât de multe cărți cu farmece, nu-și putea închipui că niciun alt bibliotecar nu mai fusese tentat, însă poate că ea era prima care fusese prinsă.

Și-a dorit să fi fost mai atentă. Mai inteligentă.

Nu își dorea să nu o fi făcut. Dacă nu ar fi aruncat vraja, Caz nu ar fi existat, iar el era atât de bucuros să fie viu! Nu și-ar fi dorit niciodată să anuleze asta. Spera ca Rijes Velk să-și țină promisiunea, să se asigure că planta-păianjen este în siguranță și fericită.

Grefierii au dus-o într-o încăpere din piatră neagră, de formă octogonală. Înăuntru nu erau ferestre și nici lumină, în afara sfeșnicului din mijlocul camerei, cu douăsprezece lumânări albe aprinse, care mirosea a seu și a ierburi arse. În dreptul sfeșnicului aștepta un bărbat cu barbă și obraji supti. În mâinile pale ținea un bol.

Terlu a înțeles imediat despre ce este vorba: avea dinainte un vrăjitor cu ingredientele pentru o vrajă.

Și, la fel de repede, a înțeles semnificația acestui fapt: nu i se acorda nicio clipă de grație. Nicio ultimă dorință. Pedeapsa ei fusese stabilită cu mult înainte ca judecătorul să rostească verdictul.

Terlu l-a fixat cu privirea pe vrăjitor.

Acum se simțea mult prea frântă ca să mai țipe sau să plângă. Și-ar fi dorit să fi avut o clipă, ca să-i mulțumească lui Rijes Velk că încercase. Terlu îi aprecia bunătatea cu adevărat.

— Schimbă-te! i-a cerut vrăjitorul.

Terlu a observat tunica împăturită și uniforma de bibliotecară de pe un scaun. A ezitat doar o secundă înainte să dezbrace hainele cenușii și să-și tragă pe ea albastrul familiar, destinat Bibliotecarilor de Rangul Patru. Cel puțin nu avea să-și înfrunte soarta îmbrăcată ca o delincventă. S-a întrebat dacă datora și asta bunătății lui Rijes Velk sau dacă pur și simplu ceilalți își doriseră ca exemplul pe care-l dădeau să poarte uniformă de bibliotecară. Vrăjitorul o privea cu indiferență și Terlu s-a întrebat ce ar fi făcut dacă ar fi încercat să fugă. Știa că nu ar fi ajuns departe – fără îndoială, se aflau gărzi de cealaltă parte a ușii – și nu-și dorea ca vraja să fie aruncată în timp ce fugea. Dacă avea să fie preschimbată în statuie, nu voia ca fața să-i fie împietrită purtând o expresie de groază. Voia cel puțin să încerce să fie curajoasă.

— Voi trăi? a întrebat ea.

Vrăjitorul a ezitat.

— Da.

Apoi a început vraja.

În timp ce sângele începea să-i încetinească în vene și să devină solid, în timp ce ochii îi înghețau și carnea i se preschimba în lemn lustruit, i-a trecut prin gând că poate aceea nu era întrebarea potrivită. Dar nu se putea gândi la una mai bună.

Atâta vreme cât trăiesc, pot spera.

Întuneric.

Tăcere.

Nu știa ce era mai rău – întunericul sau tăcerea –, dar ambele o sufocau. Nu-și putea deschide ochii. Ba nu, nu putea să-și închidă ochii.

Unde sunt?

A ascultat. Nimic. Nicio suflare. Nicio bătaie de inimă.

A auzit un trosnet, apoi o rază de lumină i-a dezvăluit umbre și siluete: rafturi, o ladă și un cărucior. În spatele ei se distingeau voci înăbușite, care se contraziceau în privința locului în care ar fi trebuit să pună un teanc de scaune.

Se afla într-un depozit.

Ar fi vrut să strige la vocile nevăzute, să le ceară să vorbească cu ea – nu, să le implore. Ar fi vrut ca acestea să se miște, astfel încât să le poată vedea. Avea nevoie să vadă un chip, să privească pe cineva în ochi, să vadă un zâmbet. Voia să le spună că era trează, vie, conștientă.

Sunt aici!

Ușa s-a închis.

Uneori visa sau, mai bine spus, aproape visa, de vreme ce nu dormea cu adevărat niciodată. Statuile nu pot să doarmă. În visul ei preferat stătea la soare și asculta muzică. Ahh, muzica! Și savura o prăjitură. Ori un sărut. Peste tot, împrejurul ei, răsunau voci și râsete, care erau cea mai frumoasă muzică. Pretutindeni mirosea a trandafiri.

Dar visul nu dura la nesfârșit și, după el, urma din nou vidul, vidul, vidul.

Nu mai era speriată.

Nici furioasă.

Sau tristă.

Dar tânjea... Ah, cum tânjea! După soare. După aer. După o voce blândă. Și, astfel, visa și depăna amintiri și aluneca prin timp, pierzând șirul zilelor – și pierzându-se pe sine.

În tăcere și în întuneric, statuia îndura.

Când au venit în cele din urmă să o așeze pe pedestalul pe care îl ridicaseră în Sala de Lectură din Aripa de Nord a Marii Biblioteci din Alyssium, ar fi vrut să le mulțumească.

Cel puțin acum nu avea să mai fie singură.

CAPITOLUL 2

Zăpada se așternea blând peste statuie, lucru care, cugeta ea, era frumos, dar neașteptat. Pe măsură ce fulgii îi pudrau nasul și îi intrau în ochii veșnic deschiși, se întreba de ce nu se află în alcovul din Sala de Lectură din Aripa de Nord, pe pedestalul ei.

E clar că am pierdut ceva important, și-a zis.

Înainte avea priveliștea rafturilor care se înălțau din podea până în tavan, pline cu neprețuite (și prăfuite) cărți și suluri. Acum, dinaintea ochilor ei se întindea un pâlci de pini, împodobiți de nea și încărcăți cu conuri.

Știa că i se întâmpla să se piardă în gânduri încă de când fusese transformată, dar de data aceasta se pierduse cu siguranță o bună bucată de vreme și dormise profund dacă i se întâmplase să rateze mutarea din Marea Bibliotecă în... locul acesta. *Câtă vreme?* s-a întrebat. *Cât de mult am pierdut? Unde sunt?* Între doi pini a zărit o scânteie de lumină solară reflectată, dar nu-și putea da seama ce...

S-a cutremurat brusc și a scuturat-o un fior de-a lungul membrilor de lemn.

Cum Terlu era un obiect inanimat, ar fi trebuit să fie imposibil să se înfioare; atunci de ce... A început să tremure din toate încheieturile și a auzit un trosnet, care suna ca un copac cu trunchiul tot mai îndoit. *Ah, nu! Asta a fost înăuntrul meu?*

Apoi: *poc, poc, poc!* A simțit cum i se ridică bule din vârful degetelor de la picioare până la genunchi, urcând prin coapse până în trunchi, unde se învâртеjeau din ce în ce mai tare.

Pentru foarte multă vreme, nu simțise nimic. Iar acum, brusc, simțea totul.

Ardea. Îngheța. Suferea. Se simțea de parcă ar fi fost sfâșiată; apoi a simțit că plutește printre nori, amețită de o mie de culori care i se învolburau în minte. Era o explozie solară, sfâșiată de o durere indescriptibilă și de bucurie incandescentă.

Apoi, Terlu Perna, fostă A Patra Bibliotecară de la Etajul al Doilea, din Aripa de Est a Marii Biblioteci din Alyssium (giuvaerul Imperiului Insulelor Crescent), și, mult mai recent, statuie cioplită în lemn, expusă în Sala de Lectură din Aripa de Nord, pedepsită pentru încălcarea legii imperiale privind folosirea neautorizată a vrăjilor... s-a prăbușit grămadă în zăpada din pădure.

Era din nou plămădită din carne.

Terlu a simțit cum zăpada umedă îi pătrunde prin materialul subțire al tunicii de bibliotecară. Îi înțepa coapsa stângă și șoldul în timp ce vântul îi îngheța brațele goale. A tras aer în piept și, răsuflând printre râsete, a simțit cum gerul îi arde gâtul.

Ah, putea să simtă! Putea să respire! Putea să se miște! Putea să vorbească! A început să cânte cât o țineau plămâni:

— La-la-la!

I-a tremurat vocea, deoarece gâtul, pe care nu-l mai foloșise de mult, i se uscuse. În vârful unui pin din apropiere, o pasăre a tresărit, speriată.

— Scuze! i-a strigat Terlu, iar aceasta și-a luat zborul, cu aripile roșii profilate intens pe cerul alb.

A tras din nou aer în plămâni, adânc, inhalând parfumul de pin și aroma rece și aspră a iernii, atât de luminoasă și

de curată încât a usturat-o până în piept. De altfel, acum, că asta îi atrăsese atenția, o durea totul: fiecare încheietură și fiecare mușchi o înjunghiau atât de tare că tremura; dar nu se putea opri din zâmbit. Trăia din nou!

Pentru o clipă, s-a simțit copleșită. Fusese la un pas de a renunța la speranță. Nu avea, până la urmă, niciun motiv rațional ca să spere, în afara simplului fapt că rămăsese în viață.

Terlu s-a sprijinit de sol, ca să se ridice.

A căzut imediat.

— Au!

Și mai multă zăpadă i-a îmbibat tunica. Împingând cu ambele mâini, s-a legănat în față, ridicându-se în genunchi.

— Ușurel, a zis. Te descurci, Terlu!

Vocea ei era mai puternică acum, doar puțin șovăitoare. Încetșor, s-a ridicat. I s-au înmuiat genunchii și s-a prins de creanga celui mai apropiat copac. Scoarța i-a zgâriat palma, dar nu a căzut.

Tremura, pătrunsă de frig până la os. Nu ar fi fost îngrozitor dacă, după ce redevenise în sfârșit om, ar fi murit imediat înghețată? Ba da, ar fi fost. *Oricine m-a readus la viață, nu a avut de gând să mă lase să îngheț.*

Oricine m-a readus la viață...

Desigur! Cu siguranță se afla un vrăjitor prin preajmă, care urzise vraja eliberatoare. Probabil că, pur și simplu, nu știa că aceasta își făcuse deja efectul. De îndată ce avea să-și dea seama, urma să-și facă apariția cu pături, paltoane și ciocolată caldă, precum și cu o explicație foarte bună, care să o lămurească unde se află și de ce se află aici, iar ea o să-i mulțumească acestui vrăjitor din adâncul inimii.

— Alo! a strigat Terlu. Eu sunt...

Care era cuvântul pe care-l căuta? Trează? Vie? Din carne și rotunjoară? Asta cu siguranță nu voia să strige!

— Sunt aici! Aici! Alo?

A așteptat ca cineva să-i răspundă, dar nimeni n-a vorbit. Fulgii cădeau nespuse de delicat, iar vântul se strecura printre crengi, scoțând un *fâș-fâș* clar. Era de parcă ar fi fost singurul suflet din acea pădure, deși nu putea fi așa. Cineva trebuia să fie responsabil pentru vraja care o reanimase – așa că unde era acel cineva?

— Ai reușit! a strigat Terlu. M-ai salvat! Ura! Acum ai putea să ieși la lumină, ca să-ți mulțumesc? Serios, îți sunt foarte recunoscătoare! Și înfrigurată!

Nimeni nu a răspuns însă.

Terlu și-a petrecut brațele în jurul trupului, dar nu i-a fost de prea mare ajutor. A încercat un pas șovăielnic în față. Picioarele îi tremurau ca ale unui pui de căprioară, dar s-a ținut dreaptă. A mai făcut un pas, apoi încă unul. Drept înainte avea să dea de scânteierea pe care o zărise printre pini. A luat-o într-acolo, de vreme ce în toate direcțiile nu vedea decât copaci și zăpadă.

De ce ar fi aruncat cineva o vrajă ca să o facă din nou om și nu ar fi rămas pe aproape, ca să vadă dacă funcționase? Se lucra cu farmecele în mod iresponsabil și nimic mai mult! Vrajitorul ar fi putut măcar să lipească un bilet pe ea, pe care să scrie: „A trebuit să plec ca să mănânc rapid ceva. Mă întorc curând!” Ori i-ar fi putut lăsa un indiciu, care să-i arate încotro trebuia să o ia. Sau o săgeată. Nu i-ar fi fost prea greu să facă o săgeată din pietre sau din conuri de pin: *Pe aici spre căldură și mâncărică!*

Asta dacă nu cumva cel care o trezise nu voia ca ea să găsească adăpost?

Dacă era vorba despre o parte bizară a pedepsei, despre care cumva nu știuse până atunci? Adevărul era că *fusese în șoc* când se pronunțase verdictul – bine, nu din cauza verdictului. Fusese sută la sută vinovată. Nu se așteptase însă

ca pedeapsa să fie atât de severă. Nimeni nu se așteptase. Și-a adus aminte cum Rijes Velk pledase pentru clemență... însă ceilalți doriseră să facă un exemplu din ea, și așa se și întâmplase. Fusese înlemnită. Sau, mai bine spus, solidificată? Statuificată? Nu exista un verb potrivit pentru ceea ce i se făcuse, lucru care o deranja pe Terlu – dacă aveai de gând să faci așa ceva unui om, atunci ar trebui să existe un verb pentru asta; iar dacă nu exista, ar trebui să te gândești mai bine înainte să o faci.

Zăpada începuse să cadă mai des. Se rotea în jurul ei și Terlu trebuia să-și acopere fața cu brațul, ca să nu-i intre fulgii în ochi. Printre copaci, neaua îi ajungea până la glezne și era nevoită să mărșăluiască, ridicându-și genunchiul ca să poată înainta. Pini erau întrețesuți unui într-altii, iar crengile îi zgâriau pielea de fiecare dată când atingea una.

Când a încercat să treacă pe sub o cracă mai groasă, s-a izbit cu spatele de ea și o grămăjoară de zăpadă i-a alunecat pe gât. A țipat și s-a smucit în față. Pentru că trecuse atât de puțin timp de la trezirea ei, nu era pregătită să reacționeze rapid, așa că s-a dezzechilibrat și a căzut în genunchi. I s-a tăiat respirația și durerea i-a săgetat genunchii.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Alo? E cineva? Vă rog! Am nevoie de ajutor!

Fulgii de zăpadă se așterneau nepăsători.

Terlu a strâns din dinți, s-a pus pe picioare și a înaintat pe brânci. Dând o altă creangă din cale, cu mai multă atenție de data aceasta, astfel încât zăpada să nu cadă din nou pe ea, a ieșit din pădure și a ajuns într-un luminiș.

În față se afla o fereastră. De fapt, a văzut mai multe ferestre. Un perete de ferestre, încadrate de fier negru care se răsucea delicat în jurul geamurilor, formând ornamente asemănătoare ramurilor. Clădirea era impresionantă – avea cel puțin trei etaje și era atât de lată încât Terlu nu reușea

să-i vadă colțurile. Și-a lăsat capul pe spate și și-a înălțat privirea, din ce în ce mai mult, spre cupola de sticlă din vârf. Peste ea se așternea zăpada.

Împleticindu-se, Terlu a înaintat până la peretele din sticlă, și-a lipit palmele de el și a privit înăuntru. Era rece, dar nu înghețat, și a remarcat că pe geamuri nu se pusese promoroacă. În schimb, sticla era aburită, de parcă aerul cald dinăuntru ar fi încetoșat-o. *Înăuntru e cald!* și-a dat ea seama. Încântător de cald! Prin geamul aburit nu reușea să zărească decât un ghem de umbre. Și... verde? Era plin de verde!

Este o seră, a înțeles Terlu. *O seră uriașă în mijlocul pădurii!* Trebuia să aparțină cuiva, chiar dacă era întuneric înăuntru. Dacă ar fi reușit să dea de proprietar, poate că l-ar fi găsit și pe salvatorul ei?

Nu că ar fi fost un salvator de nădejde, având în vedere că o lăsase singură în frig! L-ar fi iertat însă, dacă i-ar fi îngăduit să intre. *Am să-l iert pe dată!* Până la urmă, o făcuse din nou din carne și oase. Terlu a bătut în geam și a strigat iar:

— Alo! Sunt aici! Te rog, lasă-mă să intru!

A început să înainteze de-a lungul peretelui de sticlă, ciocnind din mers. Sera trebuia să aibă o ușă, nu-i așa? Sau o fereastră care se putea deschide? *Presupun că aș putea sparge sticla.* Dar astfel ar intra și frigul odată cu ea și ce impresie și-ar face atunci proprietarul?

Dacă nu ar fi lăsat-o singură în frig, Terlu nu ar fi fost nevoită să spargă o fereastră.

Cu toate acestea, prefera să nu spargă nimic. Nu ar fi o introducere prea bună. În plus, nu era prea sigură că i-ar fi reușit. Sticla era groasă, iar ei îi tremurau brațele atât de tare, încât nu era convinsă că mai avea vreun strop de forță în ele.

Doar dacă nu voi avea de ales.

Peretele părea să se întindă la nesfârșit, în vreme ce plapuma de zăpadă de la picioare era din ce în ce mai groasă. Începuseră să-i amortească toate vârfurile degetelor. S-a întrebat dacă nu cumva degerase. Nu-i fusese niciodată atât de frig. Crescuse pe o insulă scăldată de soare pe nume Kano, unde riscai mai degrabă să te ardă soarele decât să degeri. Terlu obișnuia să meargă desculță prin nisipul care-i gădila degetele, pe drumul care ducea la casa verilor, și, în fiecare seară, la apus, înota în apa încălzită de soare, până când părinții o chemau la cină. În miezul verii puteai să prăjești midii și scoici lăsându-le pe stânci și trebuia să bei suc de fructe ca să te hidratezi, altfel riscai să se abată asupra ta furia grupurilor de bunici care se adunau la fiecare colț de stradă cu carafe de guava și suc dulce-apos din fructe de pădure. Amintindu-și, Terlu aproape că simțea pe limbă aroma dulceagă. Era aroma solstițiului de vară, când întreaga insulă se împodobește cu flori și mirosea a ciocolată, a hortizoară și a citrice, pentru că fiecare brutar și toți cei care aspirau să devină brutari concureau pentru a crea cele mai delicioase produse de patiserie dedicate Festinului Verii...

Într-un final, Terlu a ajuns la colțul serei și, când s-a întors... a dat din nou de sticlă.

Trebuie să o sparg! Dacă mai stau mult afară, am să devin o statuie de gheață în locul uneia din lemn. Nu putea spune dacă asta ar fi fost ironic sau doar jalnic. A râs, ușor isteric.

A început să cerceteze pământul, în căutarea unei pietre sau a unei crengi solide. Totul era acoperit de zăpadă, dar a zărit o cracă de mărime medie, care se rupsesse dintr-un pin. A ridicat-o și rășina i s-a lipit de palme. În timp ce se îndrepta cu ea spre peretele format din ferestre, analiza sticla. Dacă lovea în centru, acolo ar fi trebuit să fie punctul cel mai slab.

— Scuze! i-a zis ea gazdei necunoscute. Îmi pare tare, tare rău. Voi face curat, promit!